

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců Mgr. Radovana Havelce a JUDr. Jana Vyklického v právní věci žalobkyně: **JUDr. I. P.**, zastoupená JUDr. Gabrielou Polesnou, advokátkou se sídlem v Brně, Příkop 4, proti žalovanému: **Magistrát hlavního města Prahy**, se sídlem Praha 1, Mariánské nám. 2, za účasti osoby na řízení zúčastněné: **JUDr. T. S.**, o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 2. 2011, č. j.: MHMP 163295/2011/OST, sp. zn.: S-MHMP 1007209/2010/OST/Ja, o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze z 5. 3. 2014, č. j. 3 A 68/2011 - 95,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá**.
- II. Žádnému z účastníků **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.
- III. Osoba zúčastněná na řízení **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Dosavadní průběh řízení

Městská část Praha 6, úřad městské části, odbor výstavby (dále též „*správní orgán I. stupně*“) ve zkráceném přezkumném řízení zrušil osobě zúčastněné na řízení souhlas s provedením ohlášené nástavby a přístavby rodinného domu č. p. 476 v k.ú. R., ulice K. 3, P. z 23. 3. 2009, č. j. MCP6019207/2009, sp. zn. SZ MCP6 061454/2008/OV/Se, zn. D-476/Ruz; stavební úřad konstatoval, že tento souhlas vydal duplicitně, neboť v zákonem stanovené 40 denní lhůtě došlo k udělení souhlasu mlčky, a to je v rozporu se zásadou, že v téže věci lze rozhodovat pouze jednou.

Proti tomuto rozhodnutí podala odvolání stěžovatelka, coby vlastník sousední nemovitosti, která mj. nesouhlasila s tím, že k předmětným stavebním úpravám vznikl souhlas mlčky. Žalovaný odvolání stěžovatelky zamítl jako nepřípustné, neboť zrušením souhlasu s prováděním stavby stavebníka JUDr. T. S. došlo ke zrušení pouze práva stavebníka provést stavbu na základě písemného sdělení stavebního úřadu. Vlastníci sousedních nemovitostí, mezi nimi i stěžovatelka, nemohli být zrušením na svých vlastnických právech nebo povinnostech dotčeni. Podle názoru žalovaného stěžovatelce ve zkráceném přezkumném řízení nepříslušelo postavení účastníka řízení, z toho důvodu bylo její odvolání posouzeno jako nepřípustné.

Městský soud v Praze (dále též jen „*městský soud*“) zamítl žalobu proti rozhodnutí žalovaného rozsudkem z 5. 3. 2014, č. j. 3 A 68/2011 - 95.

Městský soud shrnul žalobní body, jimiž stěžovatelka napadla nezákonnost žalovaného rozhodnutí a navazující vyjádření žalovaného, osoby zúčastněné na řízení, reakci stěžovatelky na tato vyjádření a doplnění žaloby z 28. 2. 2013.

Městský soud se neztotožnil s namítanou nicotností žalovaného rozhodnutí, neboť jak napadené rozhodnutí ve zkráceném přezkumném řízení, tak zrušovaný akt byly vydány totožným stavebním úřadem. Nelze tedy vyvozovat, že by rozhodnutí bylo nicotné z důvodu nedostatku pravomoci tohoto správního orgánu. Městský soud neshledal nicotnou ani druhou větu výroku „*[v] platnosti nastupuje k předmětné stavbě fikce souhlasu mlčky*,“ neboť ta je sice nadbytečná, neboť z ní nevzniklo žádné právo k předmětné stavbě, samu o sobě nelze tuto skutečnost považovat za vadu vyvolávající nezákonnost, natož nicotnost rozhodnutí. Nicotnosti právní fikce se nelze dovolávat.

Městský soud dále připomněl, že zamítnutí odvolání pro nepřípustnost podle § 92 odst. 1 správního řádu není rozhodnutím, v němž by se správní orgán věcně zabýval námitkami. Námitky, které míří k povolení stavby, jsou proto v soudním řízení irelevantní. V souladu s judikaturou Nejvyššího správního soudu je soud v případě opožděného nebo nepřípustného odvolání oprávněn zkoumat pouze to, zda se skutečně jedná o opožděné nebo nepřípustné odvolání a zda byla stěžovatelka neprovedením odvolacího přezkumu zkrácena na svých právech.

Městský soud konstatoval, že ve zkráceném přezkumném řízení byl okruh účastníků stanoven obecně podle § 27 odst. 1 písm. b) a § 27 odst. 2 správního řádu, neboť šlo o řízení zahájené z úřední moci proti sdělení – souhlasu s provedením ohlášené předmětné stavby z 23. 3. 2009, č. j. MCP6 019207/2009, sp. zn. SZ MCP6 061454/2008/OV/Se, zn: D-476/Ruz. Toto sdělení nebylo vydáno ve správním řízení, nebylo možné tedy aplikovat pravidla § 95 odst. 4 správního řádu (účastníky přezkumného řízení jsou účastníci řízení, v němž bylo vydáno přezkoumávané rozhodnutí). Městský soud se ztotožnil se žalovaným, že zrušením souhlasu mohlo dojít pouze ke zrušení práva stavebníka provést stavbu, vlastníci sousedních nemovitostí, tedy i stěžovatelka, nemohli být dotčeni na svých vlastnických právech. Stěžovatelce tedy nepříslušelo postavení účastníka řízení, její odvolání bylo proto správně posouzeno jako nepřípustné odvolání, které nepodal účastník řízení.

pokračování

II. Kasační stížnost

Stěžovatelka proti rozsudku městského soudu podala kasační stížnost, v níž uplatnila důvody podle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní.

Domnívá se, že její účastnictví mělo být posouzeno jako účastnictví ve stavebním řízení. Stěžovatelka vychází z toho, že ustanovení § 154 správního řádu stanoví, že při vydávání souhlasu podle části čtvrté správního řádu se postupuje obdobně ve smyslu vyjmenovaných ustanovení části druhé a třetí správního řádu, § 27 a 28 (účastnictví ve správním řízení) přitom nejsou zahrnuty v uvedeném výčtu. Jejich aplikace má být provedena z hlediska logiky věci a v souladu s principem právní jistoty. Stěžovatelka je toho názoru, že nelze akceptovat nerovný přístup, který by v důsledku znamenal, že vlastník sousední nemovitosti by ve stavebním řízení měl výhodnější postavení než při vydávání souhlasu podle části čtvrté správního řádu.

Dále poukázala na znění § 95 odst. 4 správního řádu, podle něhož jsou účastníky přezkumného řízení účastníci původního řízení, jichž se toto řízení týká. Stěžovatelka uvedla, že souhlas s ohlášenou stavbou je pouze jednodušší variantou stavebního povolení podle § 104 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (dále jen stavební zákon). Jestliže okruh účastníků tohoto řízení je dán § 109 stavebního zákona, odvíjí se od tohoto ustanovení také účastnictví v řízení o zrušení souhlasu s ohlášenou stavbou zvláště, když správní orgán I. stupně svým výrokem zrušil souhlas s ohlášenou stavbou, ale současně vyjádřil stanovisko o fikci souhlasu mlčky.

Stěžovatelka je toho názoru, že sám žalovaný v rozhodnutí z 23. 7. 2010, sp. zn. S-MHMP 362408/2010/OST/Hn/Ja potvrdil, že je účastníkem stavebního řízení. Stěžovatelce v tomto řízení bylo přiznáno postavení účastníka územního a stavebního řízení v totožné věci, v níž vydal správní orgán I. stupně sporné usnesení, vůči kterému bylo později vyvoláno řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného z 25. 2. 2011. Stěžovatelka má proto za to, že byla účastnicí nyní sporného řízení vedeného před stavebním úřadem pod č. j. MCP6 084489/2010, sp. zn. SZ MCP6 066570/2010/OV/Koc, zn. D 476Ruz, a toto postavení jí příslušelo též v odvolacím řízení. Proto nemůže obstat rozhodnutí žalovaného o nepřipustnosti odvolání. Podle stěžovatelky jestliže stavební úřad svým rozhodnutím ruší právo stavebníka provést stavbu a současně rozhodnutím konstatuje, že ke zrušení povolení dochází pro duplicitu, tzn. že právo provést stavbu již existuje, jde o podstatný zásah do práva a povinností vlastníků sousedních nemovitých věcí, kteří se ocitli v situaci, kdy se v jejich sousedství objeví stavba, která by měla splňovat zákonná kritéria ohlášení, a dotčení vlastníci by měli být informováni o stavbě.

Je rovněž přesvědčena, že v daném případě nebyly splněny zákonné podmínky pro ohlášení stavby, proto ze zákona nemohl fikcí nastat souhlas s provedením stavby, a proto na toto rozhodnutí nelze nahlížet pouze jako na nadbytečné. Podle názoru stěžovatelky nepříslušel správnímu orgánu výrok „*v platnosti nastupuje k předmětné stavbě fikce souhlasu mlčky*“, podle stěžovatelky lze tuto část výroku považovat za nicotnou, městský soud měl proto v této části výroku nicotnost rozhodnutí vyslovit.

Stěžovatelka tvrdí, že pokud žalovaný ve věci totožné nezákonné stavby potvrdil nebo znovu založil pro stavebníka právo tuto nezákonnou stavbu realizovat, nebo současně tvrdí, že souhlasy byly vydány duplicitně, musí platit, že stěžovatelka má zákonem založené postavení účastníka řízení a došlo ke zkrácení jejích práv minimálně neprovedením odvolacího přezkumu. Podle stěžovatelky městský soud měl vzít aspoň do úvahy skutkový a právní stav, aby správně posoudil, zda odvolání stěžovatelky bylo přípustné. Podle stěžovatelky jsou rozhodné skutkové a právní okolnosti o účastenství ze soudního a správního spisu zřejmé a městský soud z nich mohl vycházet, aniž by musel zasahovat do činnosti správních orgánů.

Dále připomněla, že uvedeným postupem mohla být dotčena její práva i v souvislosti s případným řízením o náhradě škody podle zákona č. 82/1998 Sb., když přiznání náhrady je vázáno na zrušení nezákonného rozhodnutí či nesprávný úřední postup, avšak hrubý rozpor se zákonem žalovaný opakovaně přehlíží.

Žalovaný uvedl, že sdělení – opatření stavebního úřadu č. j. MCP6 019207/2009, sp. zn. SZ MCP6 061454/2008/OV/Se, značka D-476/Ruz z 23. 3. 2009 zrušil ve zkráceném přezkumném řízení podle § 156 odst. 2 správního řádu. Dále uvedl, že rušené sdělení k ohlášení stavby nebylo vydáno v řízení, okruh účastníků bylo nutno stanovit dle obecných ustanovení – konkrétně podle § 27 odst. 1 správního řádu.

V této souvislosti setrval na svém názoru, že zrušením sdělení k ohlášení v přezkumném řízení došlo pouze ke zrušení práva stavebníka provést stavbu na základě tohoto sdělení, vlastníci sousedních nemovitostí nemohli být na svých vlastnických právech nijak dotčeni. Žalovaný je názoru, že postavení účastníka řízení by nesvědčilo stěžovateli ani v případě zamítnutí rozhodnutí v územním či stavebním řízení, neboť takovým rozhodnutím není zasazeno přímo do práv a povinností jiných osob než stavebníka.

Žalovaný poukázal na to, že v souladu s rozsudkem Nejvyššího správního soudu z 7. 4. 2011, č. j. 3 Ans 38/2010 - 122, posuzoval otázku přípustnosti účastenství v odvolacím řízení a tedy i přípustnost podaného odvolání, nikoliv věcnou správnost odvolání. Otázku, zda se jednalo o stavbu podléhající povolení či ohlášení nebyl ze zákona oprávněn zkoumat, navíc však předmětem napadeného rozhodnutí bylo zrušení písemného souhlasu s ohlášením stavby rodinného domu.

Je rovněž toho názoru, že částí výroku usnesení č. j. MCP6 084489/2010, sp. zn. SZ MCP6 0665570/2010/OV/Koc, zn. D 476 Ruz, z 4. 10. 2010, kterým bylo stanoveno, že „*v platnost nastupuje k předmětné stavbě fikce souhlasu mlčky*“, nemohla být stěžovatelka na svých právech zkrácena, neboť tato skutečnost nastává přímo ze zákona.

Osoba zúčastněná na řízení - JUDr. T. S. – se ve vyjádření ke kasační stížnosti více než detailně zabýval okolnostmi a též parametry stavby, dále vyličením vzájemných neshod se stěžovatelkou. Pro řízení o kasační stížnosti je z tohoto podání významné tolik, že osoba zúčastněná na řízení je téhož názoru, že stěžovatelce postavení účastníka řízení nesvědčilo.

pokračování

Stěžovatelka dne 12. 11. 2014 doplnila kasační stížnost prostřednictvím zástupkyně. V reakci na vyjádření žalovaného setrvala na postoji, že z podkladů předložených stavebníkem byl stavební úřad seznámen s tím, že zákonné požadavky k vydání souhlasu podle § 106 odst. 1 zákona č. 183/2006 Sb., splněny nebyly. Podle stěžovatelky došlo postupem správního orgánu ke krácení práv stěžovatelky jako účastníka řízení. Stěžovatelka současně Nejvyššímu správnímu soudu předložila vyjádření Ing. Jiřího Makala, znalce, k parametrům stavby domu a k reviznímu posudku znaleckého ústavu Jokl Appraisal č. 549/2013 vůči posudku Ing. Makala z 15. 4. 2010. Dnem 25. 11. 2014 učinila stěžovatelka k Nejvyššímu správnímu soudu další doplnění, v nichž se znovu detailně zabývala stavbou osoby zúčastněné na řízení s důrazem na skutečnost, že tato stavba dle názoru stěžovatelky nesplnila parametry požadované k jejímu ohlášení.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

Jakkoli se stěžovatelka v kasační stížnosti věnovala výtkám vůči žalovanému rozhodnutí a napadenému rozsudku, k uplatněným důvodům podle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. a § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. neuvedla žádné konkrétní námitky. Nejvyšší správní soud se proto těmito důvody zabýval toliko v rozsahu, v jakém je povinen napadené rozhodnutí přezkoumat *ex officio* (srov. § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

Nejvyšší správní soud předně neshledal vadu nepřezkoumatelnosti rozsudku. Rozsudek je jako celek srozumitelný, je z něj patrné, jak městský soud o věcných otázkách uvažil, odůvodnění je v souladu s výrokovou částí rozsudku. Nejvyšší správní soud nezjistil ani žádnou jinou vadu řízení před soudem, a proto uzavírá, že kasační stížnost je ohledně vad podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. nedůvodná.

Pokud stěžovatelka namítla, že podmínky pro vydání souhlasu s ohlášením stavby nemohly být splněny pro rozpor faktického provádění stavby s právním stavem, Nejvyšší správní soud tyto námitky neshledal v projednávané věci, v níž je stěžejní otázkou toliko posouzení, zda stěžovatelce svědčí postavení účastníka přezkumného řízení o zrušení tohoto souhlasu relevantními. Podle názoru Nejvyššího správního soudu jsou poté mezi stranami nesporné všechny rozhodné skutečnosti, a ty rovněž mají oporu ve správním spisu. Správní orgán I. stupně vydal dne 23. 3. 2009 souhlas s ohlášením stavby, ten zrušil ve zkráceném přezkumném řízení, žalovaný zamítl odvolání stěžovatelky pro nepřípustnost, neboť stěžovatelka není účastníkem řízení.

Nejvyšší správní soud nepřisvědčil stěžovatelce ani námitkám ohledně vad rozsudku podle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s.

Stěžovatelka své námitky koncipuje jako výtky vůči právnímu posouzení otázky soudem v předcházejícím řízení podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Nejvyšší správní soud v této souvislosti předeseílá, že jeho rozšířený senát soudu se v usnesení z 18. 9. 2012, č. j. 2 As 86/2010 - 76 již dostatečně vyjádřil mj. i k těm otázkám, o něž jde v projednávané věci. Nejvyšší správní soud neshledal důvod se od těchto postulátů odklonit a z těchto závěrů v projednávané věci proto vychází.

Nejvyšší správní soud v projednávané věci považuje za nezbytné nejprve shrnout základní okruhy otázek o povaze souhlasu s ohlášením stavby a jeho roli v procesu stavebního, respektive obecného řízení správního.

Již ze samotné systematiky stavebního zákona (srov. ustanovení § 105-107 stavebního zákona ve znění účinném ke dni rozhodnutí) vyplývá, že ohlášení respektive souhlas se (oproti stavebnímu povolení) nevydává ve stavebním řízení. Rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v usnesení z 18. 9. 2012, č. j. 2 As 86/2010 - 76, dospěl k závěru, že souhlasy vydávané dle stavebního zákona (územní souhlas, souhlas s ohlášením stavby, kolaudační souhlas, souhlas se změnou užívání stavby atd.) jsou jinými úkony dle čtvrté části správního řádu a postup vedoucí k jejich vydání je upraven v této části zákona, jedná se tedy o proces vedený mimo správní řízení. Uvedený názor ostatně potvrdila novela zákona č. 350/2012 Sb., jejíž účinností od 1. 1. 2013 ustanovení § 106 odst. 2 stavebního zákona výslovně uvádí, že na vydání souhlasu s provedením ohlášeného stavebního záměru se nevztahují část druhá a třetí správního řádu (tj. obecná a zvláštní ustanovení o správním řízení). Podle názoru Nejvyššího správního soudu je zřejmé, že na vydání souhlasu s ohlášením stavby nelze aplikovat speciální úpravu účastenství ve stavebním řízení (srov. § 109 stavebního zákona).

Rozšířený senát v citovaném usnesení z 18. 9. 2012, č. j. 2 As 86/2010 - 76, vyložil, že v případě souhlasu je úkolem správního orgánu toliko posoudit, zda žadatel dodržel podmínky, které stanoví zákon. Rozšířený senát uvedl, že pokud jde o případné pochybení správního orgánu, to připadá v úvahu pouze v počáteční fázi, kdy stavební úřad chybně uváží, že daný záměr splňuje zákonná kritéria, a buď ve lhůtě souhlas udělí, či po zákonem určenou lhůtu nevydá rozhodnutí, které provedení záměru zakáže.

Nejvyšší správní soud v této souvislosti poukazuje na to, že podle § 107 stavebního zákona ve znění účinném do 31. 12. 2012 platilo, že *„pokud by ohlášená stavba podle § 104 odst. 1 byla navržena v rozporu s územně plánovací informací nebo s obecnými požadavky na výstavbu nebo umístována v nezastavěném území anebo byla v rozporu se závazným stanoviskem dotčeného orgánu (§ 105 odst. 3), stavební úřad rozhodnutím, které je prvním úkonem v řízení, provedení ohlášené stavby zakáže. Toto rozhodnutí musí být vydáno do 30 dnů ode dne ohlášení stavby.“*

V projednávané věci nicméně takový postup správního orgánu již nebylo lze aplikovat. Správní orgán I. stupně nejprve vydal dne 24. 9. 2008, pod č. j. MCP6 064071/2008, na žádost JUDr. T. S. souhlas s odstraněním nadzemní a zčásti podzemní části stávajícího rodinného domu za účelem realizace jeho přestavby. Stavebník ohlásil stavbu dne 8. 9. 2008, na správním orgánu bylo, aby vyhodnotil, zda tato stavba podléhá ohlášení (a zda následně vydá souhlas s ohlášením), či nepodléhá, a zda proto provede stavební řízení pro rozhodnutí o stavebním povolení. Stavební úřad, byť tak učinil se značným časovým odstupem téměř šesti měsíců, shledal, že stavba skutečně podléhá režimu ohlášení, a proto vydal dne 23. 3. 2009, pod č. j. MCP6 019207/2009, souhlas s provedením nástavby 2 nadzemních podlaží a ustupujícího podkroví a přístavby podzemní garáže a krytého vstupu do tohoto domu.

Nejvyšší správní soud je ve shodě s městským soudem i se žalovaným toho názoru, že za právního stavu účinného v době rozhodování a v situaci, kdy stavebnímu úřadu

pokračování

uplynula podle § 107 stavebního zákona stanovená lhůta 30 dní, byla možná náprava jakékoliv nezákonnosti ve vztahu k oběma souhlasům možná pouze v režimu přezkumného řízení provedeného podle § 156 odst. 2 správního řádu.

Účastenství v přezkumném řízení podle části čtvrté správního řádu se podle názoru Nejvyššího správního soudu odvíjí od § 154 správního řádu. Podle tohoto ustanovení se vyjádření, osvědčení, provádí ověření nebo činí sdělení, která se týkají dotčených osob, podle vyjmenovaných ustanovení části druhé správního řádu, mezi nimiž není zahrnuta obecná úprava účastenství podle § 27 správního řádu.

Z logiky věci poté vyplývá, že takovou dotčenou osobou při ohlášení stavby může být pouze stavebník, který jediný vystupuje ve vztahu ke stavebnímu úřadu; účast dalších osob (vlastníků sousedních nemovitostí) na vydání souhlasu coby aktu veřejnoprávní povahy je omezena na informování o stavebním záměru a realizuje se případnými námitkami proti záměru stavby (§ 104 odst. 1 stavebního zákona). Pokud jde tedy o zrušení takového souhlasu, může se dotknout pouze té osoby, jíž byl tento souhlas vydán. Vlastníkovi sousední nemovitosti samotné rozhodnutí v přezkumném řízení do práv nijak nezasahuje, tato osoba svá práva a oprávněné zájmy uplatnila již v souvislosti se samotným ohlášením. Uvedené ostatně koresponduje s názorem rozšířeného senátu, který v již citovaném usnesení konstatoval, že vzhledem k postupu mimo správní řízení by osoby odlišené od stavebníka nebyly v postavení účastníků řízení a neměly by k ochraně svých práv k dispozici procesní nástroje v podobě námitek či opravných prostředků (srov. bod 37 usnesení rozšířeného senátu č. j. 2 As 86/2010 - 76 z 18. 9. 2012).

Nejvyšší správní soud se proto z těchto důvodů ztotožnil s názorem žalovaného a městského soudu, podle něhož je jediným účastníkem přezkumného řízení v dané věci právě a pouze stavebník, kterému proto svědčí právo odvolat se proti rozhodnutí, jímž bylo o jeho právu provést stavbu rozhodnuto. Ze stejných důvodů stěžovatelce postavení účastníka řízení nesvědčí, žalovaný proto podle názoru Nejvyššího správního soudu správně zamítl odvolání podle § 92 správního řádu pro nepřípustnost. Žalovaný se rovněž správně meritorně nezabýval jednotlivými námitkami, neboť by bylo v rozporu s výrokem rozhodnutí, pokud by rozhodl o námitkách osoby, o které má za to, že není k odvolání oprávněná. Nejvyšší správní soud nicméně podotýká, že ačkoliv stavební úřad rozhodl z úřední povinnosti a bez přihlédnutí k námitkám stěžovatelky, výsledkem tohoto postupu je zrušení „nadbytečného“ souhlasu, tedy účinek, jehož se v tomto řízení stěžovatelka domáhala, ač se tak stalo z jiných důvodů.

Přípustnou procesní obranou dotčené osoby (zejména vlastníka sousední nemovitosti) proti nezákonnému souhlasu (v tomto případě proti fiktivnímu) je podle názoru rozšířeného senátu žaloba o ochraně před nezákonným zásahem, pokynem nebo donucením správního orgánu podle § 82 s. ř. s. Nejvyšší správní soud nicméně musí poukázat na to, že obrana stěžovatelky je značně limitována lhůtami k podání žaloby podle § 84 odst. 1 s. ř. s. a v případě přezkumného řízení vedeného za účelem odstranění závadného stavu lhůtami k zahájení řízení a vydání rozhodnutí (srov. § 96 odst. 1 a § 97 odst. 2 správního řádu). Rozšířený senát rovněž připomněl, že v přezkumném řízení je třeba sledovat též ochranu dobré víry žadatele podle § 94 odst. 4 správního řádu. Došel-li by správní orgán k závěru, že rozhodnutí (v daném případě souhlas) bylo vydáno v rozporu s právním předpisem a pokud by byla újma, která by jeho zrušením nebo změnou

vznikla některému účastníkovi, který nabyl práva z rozhodnutí (souhlasu) v dobré víře, ve zjevném nepoměru k újmě, která vznikla jinému účastníkovi nebo veřejnému zájmu, správní orgán přezkumné řízení zastaví, resp. vydaný souhlas nelze zrušit.

Nejvyšší správní soud uzavírá, že stěžovatelka v mezích tohoto řízení nemůže dosáhnout revokace fiktivního souhlasu s ohlášením stavby. Předmětem přezkumného řízení, jehož účastníkem stěžovatelka není, bylo toliko zrušení souhlasu z 23. 3. 2009. V posuzované věci nastal souhlas fikcí na základě ohlášení (a předložení souvisejících příloh) stavebníka z 8. 9. 2008. Pokud stěžovatelka namítá nezákonné vydání souhlasu (tedy i fiktivního) z toho důvodu, že až *ex post*, čili z průběhu následných prací, mělo vyjít najevo, že stavba se provádí v rozporu s parametry zákonem stanovenými pro ohlášení, jedná se podle názoru Nejvyššího správního soudu o námitky relevantní nanejvýše ve vztahu k některému z důvodů pro zahájení řízení o odstranění stavby (srov. § 129 odst. 1 stavebního zákona) nikoliv pro zpětnou revokaci souhlasu s ohlášením stavby. Nejvyšší správní soud z tohoto důvodu neprovedl stěžovatelkou navrhovaný důkaz znaleckým posudkem Revizního inženýrského ústavu v Brně, neboť ve vztahu k předmětu řízení nebylo třeba osvědčit a dokazovat parametry stavby.

Z vyložených důvodů Nejvyšší správní soud kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.)

IV. Náklady řízení

Výrok o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti vychází z ustanovení § 60 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatelka neměla ve věci úspěch, nemá proto podle § 60 odst. 1 s. ř. s. právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti. Procesně úspěšný žalovaný právo na náhradu nákladů v řízení o kasační stížnosti neuplatnil a ani ze spisu nevyplývaly náklady přesahující běžný rámec výdajů na jeho administrativní činnost, Nejvyšší správní soud proto žalovanému náhradu nákladů řízení nepřiznal. JUDr. T. S. v procesním postavení osoby zúčastněné na řízení požádal o přiznání náhrady nákladů řízení spočívající v nákladech vynaložených na vypracování revizního znaleckého posudku znaleckého ústavu Jokl Appraisal, v. o. s. ze dne 3. 10. 2013 a průvodní zprávy úředně oprávněného zeměměřičského inženýra Ing. Š. z 20. 4. 2012. Nejvyšší správní soud však osobě zúčastněné na řízení žádnou povinnost neuložil, proto nemá právo na náhradu nákladů (§ 60 odst. 5 s. ř. s.)

Nejvyšší správní soud obdobně jako u výše uvedeného důkazního návrhu stěžovatelky uvádí, že v řízení, jehož předmětem bylo posouzení účastenství stěžovatelky v přezkumném řízení, nebylo třeba dokazovat parametry stavby. Nejvyšší správní soud proto neshledal ani jiný důvod hodný zvláštního zřetele, pro který by mohl osobě zúčastněné na řízení právo na náhradu nákladů řízení přiznat. Navíc je třeba poznamenat, že postavení osoby zúčastněné na řízení přiznal městský soud jmenovanému nad rámec ustanovení § 34 odst. 1 s. ř. s., neboť rozhodnutí vydané podle § 92 správního řádu netvoří s rozhodnutím vydaný v prvním stupni jeden celek týká se pouze procesních práv odvolatele, proto je zde existence osob zúčastněných na přezkumném řízení soudním pro nedostatek dotčení na hmotných procesních právech vyloučena.

pokračování

P o u ě n í: Proti tomuto rozhodnutí **n e n í** opravný prostředek přípustný (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 21. ledna 2015

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu